

ת"פ 55927/09 - מדינת ישראל נגד ענבל חן

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 55927-09 מדינת ישראל נ' חן

בפני כבוד השופט עמיית פריז
בעвин: מדינת ישראל ע"י תביעות נתניה

המאשימה

נגד

ענבל חן ע"י עו"ד שי לוי

הנאשמת

גמר דין

הנאשمت הורשעה, על פי הودאתה בכתב אישום מתוקן, בעבירה של סחר باسم מסוכן. הנאשמת, אשר החזיקה ברישוי להחזקת ושימוש בקנבים לצרכים רפואיים, מכירה לאחרת, בbiteha של האחורה, שם מסווג קנבים בשלוש הזרםנותיות, כמפורט להלן.

כך, ביום 27/6/16 מכירה הנאשמת לאחרת 40 גרם סמ תמורה 4000 ל"נ; ביום 5/7/16 מכירה הנאשמת לאחרת 20 גרם סמ תמורה 2000 ל"נ; ביום 4/9/16, מכירה הנאשמת לאחרת 20 גרם סמ תמורה 2000 ל"נ.

דומה כי אין חולק כי אותה הינה ביתה של מי שטייפה בנאשمت במשך תקופה ארוכה, כאשר הטיפולים בוצעו בבית המטופלת, וכן נתוודעה הנאשמת לאומה אחרת. יחד עם זאת טענת ההגנה לפיה מעשי הנאשמת נעשו מהתוך רחמים על אותה נוכח מכוביה, לא רק שלא הוכחה כנדרש (תו"ר כדי שמייעת ראיות או הבאת הדברים כעובדה במסגרת ההסדר לתיקון כתוב האישום), אלא אף לא עולה בקנה אחד עם העובדה שמעשי של הנאשמת נעשו תוך תמורה כספית בכל אחד מהמקרים.

לא אחת באים בפני בית משפט זה מקרים של סחר בשם קל יחסית, כדוגמת הסם נשוא תיק זה, בנסיבות של גרם או גרים בודדים, בתמורה כספית בסדרי גודל של מאות שקלים. ענייננו שונה בכך לנכון לכך לחומרה מקרים אלו נוכח הכמות גדולות יחסית של הסם, בכל אחד מהAIROUTIM, וכל וחומר במצבו, ובנוסף בכך שבכל AIROUT דובר בתמורה של אלף שקלים, כשהתמורה הכספייה הכוללת אותה קיבלה הנאשמת מן המכירות עומדת על סך של 8000 ל"נ. יתר על כן, בנגד לטענות רבות בסמים, כאן ישנה חפיפה מלאה בין התמורה לבין הרוח, שכן לנאשמת לא היו כל הוצאות בהשגת הסמים שמכירה, שהרי אלה היו ברשותה נוכח אותן רישיון שהחזיקה.

למכירת הסמים שהחזיקה הנאשמה ברישון ישנו גם היבט ערכי. כך, בביצועו אותן עסקאות הנאשמה ניצלה את האמון אשר ניתן בה כאשר קיבלה את הרישון בשל מצבה הרפואי. רישון שכזה ניתן לנאשמת על אף שמדובר בחומר שככל אסור לצריכה. זאת נוכח בעוותיה הרפואיה, שהמענה להן באמצעות צריכת הסם נתפס כעדיף מאשר יצירת הסיכון שבצריכה זו. לא צריך להזכיר מיללים על כך שאם היה ידוע שקיימת אפשרות שהנאשמת תעדייף בצע כסף על פני צריכת הסם כמו מענה לביעותיה, הרישון לא היה ניתן.

ישנה חשיבות רבבה לכך שקנבים, או כל סם אחר, אשר ניתן ברישון, לא הגיע לאנשים אשר אינם מחזיקים ברישון לקלותו. זאת כדי למנוע את ריקון הסדר הרפואי מתוכן, באופן שמי שהוכר נזקק לסם יקבל סם שלא למטרת הרישון, בעוד מי שלא נבדק והוכרזכה לצריכת הסם, יקבלו.

יתר על כן, ועל אף שלא כך הם פניו הדברים בעניינו, חשוב לחזור שגם אם היה מדובר במכירת סם בין שני בעלי רישון לצריכתו, עדין יש בכך בכך את הסדר הרפואי, שכן הרישוי אינו רק ביחס לעצם הזכאות, אלא גם ביחס לכמויות הנדרשת לכל בעל רישון. לא מדובר בעניין טכני, שהרי קביעת הזכאות, אף המינון, נעשים תוך איזון רפואי המביא בחשבון את הנזקים הבריאותיים האפשריים מצריכת סם, לצד הפתרון למכאים שהוא עשוי לספק. איזון זה נעשה ביחס לכל חולה וחולה, ולא ניתן לעשותו ללא שיקול דעת רפואי מתאים.

חשוב לציין כי מطبع הדברים, מי שמעוניין לצורסם מסווג קנבים, או סם אחר שיש אנשים המקבלים אותו ברישון, יעדיף לקבלו מבעל הרישון מאשר אדם אחר שאין לדעת מהיקן השיג את הסם. זאת באשר סם שהושג ברישון הינו בוודאות החומר המבוקש, להבדיל מסם שמקורו לא ידוע עשוי להיות מעורבב עם חומרים אחרים, ניטרלים או אף מזיקים, או למצער סם מהסוג המבוקש אך באיכות ירודה. על כן הביקוש לסם המוחזק ברישון הינו גבוה ויחסית. קיימן אינטרס ציבורי של ממש למנוע מצב שבו ביקוש גבוהה שכזה יקבל מענה תוך הפרת האמון שברישון לסם.

לצד נסיבות לחומרה אלה, ניתן להעלות, שלא באופן שמאזן אותן, אלא רק מצמצם אותן במידה מה, נסיבות לקולה של העבירה. כך, הנאשמת מכירה את הסם בכל המקרים לאוთה אישת, כאשר דובר כאמור במקרה מסויימת שלה, וזאת להבדיל מסוחר סמים שמקורו מרוכלו למספר לקוחות, בוודאי ללא היכרות מוקדמת. על כך יש להוסיף שמדובר במכירת סם קל יחסית, אך לצד זאת יש לזכור כי רישון ניתן לסטמים קלילים יחסית, כך שאין במקרה בר השוואה של בעל רישון לצריכת סם קשה המוכר אותו לאחר.

עקב העובדה כי מדובר בשלושה אירופים אשר ארינו בתקופה של שלושה וחצי חודשים, כאמור לאוთה קונה, יקבע מתחם עונש הולם אחד כולל. בהשוואה לעונשה נהגת ביחס למקרים אחרים של שחזור בסם מסווג זה, שלא אגב ניצול תנאי רישון, כאשר אגב השוואה זו נלקחו בחשבון שיקולים של כמות, תמורה (שכאמר שקהלות כאן לרופאים), מספר קונים, מספר מקרים, ופער הזמן ביניהם, סבורני כי ניתן להעמיד את המתחם על מסר בפועל שנע בין 12 ל-30 חודשים אסר בפועל, לצד מסר מותנה משמעותית, וקנס. לגבי הקנס, גם לאחר לקיחת בחשבון של המצב הכלכלי הלא טוב של הנאשמת ומשפחהה, הרי שנוכחות התמורה המדוברות, יש לקבעו בשיעור אלפי שקלים. לצד כל האמור ניתן לשקל בנסיבות המתאימים אף פסילה של רישון נהיגה, בפועל ו/או על תנאי.

לאחר קביעת המתחם יש להביא בחשבון לזכות הנאשמת את הودאותה, המהוות נטילת אחריות, כמו גם העובדה שמדובר בעניינה בהרשעה בודדת מאז ומעולם (אגב, הרשות בפרוטוקול בדברי המאשימה לעונש כאמור כאלו הוגש גילון הרשות קודמות של הנאשمت הינו בוגדר פליטת קולמוס שיש להתעלם ממנו). בנוסף, הנאשמת כבר נפגעה בחירותה בגין ההליך, על דרך תנאי שחרור מגבלים. כן עומד לזכותה תסקير חיובי אשר אמנים איינו מצביע על שיLOB בהליך טיפול מפחית סיכון להישנות המקרים, אך שם את הדגש על מצבאה הבריאותי הנפשי הקשה, דבר המשתלב עם מסמכים מטעם ההגנה שהוגשו לעונש, כמו גם עדות בעלה של הנאשמת.

שירות המבחן בהמלצתו, ובעקבותיו בא כוח הנאשمت, סבורים כיโนח מצבאה הנפשי הקשה של הנאשמת יש להימנע במקרה זה מהטלת כל מאסר בפועל. יודגש כי אין חולק שהנאשمت במצבה לא כשרה לבצע עבודות של"צ, שלא לדבר על עבודות שירות, ועל כן ממשמעות עמדה זו הינה שעונשה של הנאשמת יהיה ברכיבים עיקריים של מאסר מותנה וקנס. כדי להצדיק עמדה זו, שמשמעותה סטיה ניכרת מהתמחם לעיל, ללא כל אפיק שיקומי, מצביע בא כוח הנאשמת על האפשרות לסתות ממתחם של מאסר בפועל נוכחות קיומם של שיקולי צדק, אשר הוכרה לראשונה בע"פ 14/5669 בפרשת "הולילנד" המפורסמת, לגבי הנאשם לפוליאנסקי (פסקאות 230-196 לפסק הדיון).

באוטו מקרה בית המשפט העליון העדיף לסתות ממתחם עונשה של מאסר בפועל של ממש, על דרך הטלת רכיב עונשה עיקרי של מאסר בפועל של ששה חודשים עבודות שירות, על נאשם שבאיizon בין השפעת המאסר של ממש על מצבו הבריאותי לבין שיקולי עונשה אחרים, בדגש על נסיבות העבריות הרלבנטיות לו, השיקול הבריאותי גבר. ודוק, בית המשפט הדגיש באותו מקרה שמצב בריאותי רעוע ככל שהיא, גם אם המאסר עשי לדרכו עוד יותר, אף כדי סיכון חיים, אין בו לכשעצמו בכדי להצדיק אי הטלת מאסר בפועל של ממש.

בעניינו, מצבאה הבריאותי של הנאשמת, קשה ככל שהיא, אינו בהיבט הבריאותי הפיזי אלא בהיבט הנפשי. אין מחלוקת ראש בכר כלל וככל, וברור כי מאסר בפועל של ממש הינו בעל השפעות נפשיות גם על מי שאין לו כל רקע נפשי, ועל כן עשוי לפגוע בנאשمت עם הרקע הנפשי הקשה שלה. אך עדין לא מדובר בהדרדרות אפשרית במצב בריאותי פיזי, בוודאי לא צזו שתbia לסייע חיים. יתר על כן, כעולה מהמסמכים שהגישה ההגנה, אשפוז פסיכיאטרי הינו הטיפול שהומלץ לנאשמת כדי להתמודד עם מצבה הנפשי, אך זו בחרה שלא לאמץ המלצה זו. משמע, אפשר וישנו פתרון רפואי נפשי למצבאה של הנאשמת, כאשר במידה רבה ניתן להשיגו גם בין כותלי בית האסורים, ובכך לכל הפחות לאזן את השפעת המאסר על מצבאה של הנאשמת.

מעבר לכך, ועיקרם של דברים, נכון חומרת מעשיה של הנאשמת כפי שפורט לעיל, בדגש על הנסיבות, התמורות, ובעיקר על הפרת האמון, אינני רואה כיצד שיקול רפואי זה או אחר יביא את עונשה לכך שלא יכול כל מאסר בפועל, ואף (אם הדברים היו רלבנטיים) לכדי הסתפקות בעבודות שירות. על כן במקרה זה לא מצאתי לנכון לסתות ממתחם העונש ההולם באופן של אי הטלת מאסר בפועל או הטלת מאסר בפועל קצר יחסית. עם זאת, בכדי לתת ביטוי מסוים למצבאה המיעודה אשר מלמד על כך שרצוי מאסר בפועל לגביה יהיה קשה מאשר לגבי אדם בריא יותר, מצאתי לנכון, בהתאם לדרך העקרונית אליה הפנה בא כוח הנאשמת, להשיט על הנאשמת תקופת מאסר בפועל קצרה בכמה חודשים מן הרף התיכון של המתחם.

דומה כי אין חולק כי יש להטיל על הנואשת גם מאסר מותנה משמעותית. לטעמי, כמקובל בעבירות סמיים, אין לייחדו לעבירה בה הורשעה, אלא לקבועו לכל העבירות מסווג זה. עם זאת אבצע, כאמור, אבחנה במאסרים המותנים בין סוגי העבירות.

באשר לגובה הקנס, הרי שנוכח הקללה המسوימת במרקם המאסר בפועל על דרך סטייה לקולה מהמתוחן כמפורט לעיל, אין מקום לקנס שהינו מינימלי בנסיבות המתוחן שנקבע. על מנת לאפשר לנואשת ומשפחהה לעמוד בו, אפרוס אותו פרישה רחבה לתשלומיים.

פסילת רישון נהיגה, ولو על תנאי, מיותרת לטעמי בענייננו, שכן אין במעשה הנואשת כל מרכיב تعבורתי, כאשר סביר להניח שצרכיתה קניביס ברישון אף הובאה בחשבון מילא על ידי גורמי הרישוי.

סוף דבר הריני דין את הנואשת לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 8 חודשים.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שימוש גזר הדין, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה על פקודת הסמים המשוכנים מסווג פשע.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שימוש גזר הדין, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה על פקודת הסמים המשוכנים מסווג עוון.

ד. קנס בסך 10,000 ₪, או 3 חודשים מאסר תמורה אם הקנס לא ישולם. הקנס ישולם ב-20 תשלום חודשים שווים ורוצפים, כאשר התשלום הראשון יהיה עד ליום 15/7 והיתרה עד ל-15 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד היתרתו לפרעון מיידי.

ניתן צו להשמנת המוצגים סמיים ומשקל. טלפון שנתפס מהנאשת יוחזר לה. הדרכון יוחזר לנואשת לאחר סיום ריצוי המאסר בפועל.

ניתן בלשכה, בהעדר הצדדים, 18/06/2018. שימוש יבוצע במועד שנקבע מראש, ותקופת הערעור בת 45 הימים לבית המשפט המחויזי מרכז תינהה החל ממועדו.